

5 de febrer, 1984

Estimada germana:

No recordo si et vaig escriure després de la nostra conversa telefònica --i després de la teva carta del 10 de desembre--. En tot cas, t'envio ara unes ratlles, encara que no hi ha gran cosa per a comunicar-te. Potser més val que sigui així, perquè passa de vegades que quan hi ha coses a dir no són sempre bones.

Per començar, espero que estiguis millor dels genolls, perquè francament es molt pende tenir aquest dolor constant de que em parles.

Nosaltres, estem bé. Suposo que et vaig dir que vaig fer el viatge a Colòmbia des de finals de novembre fins a començaments de desembre, i que va anar molt bé. La Priscilla no va poder venir (i no per falta de ganes, sino simplement perquè tenia una pila de coses enredades). El viatge va anar bé; em van donar un doctorat honorari a la Universitat Central de Bogotà, però encara no m'han enviat el diploma corresponent. No hi ha pressa.

De moment, no hi ha viatges en perspectiva llevat d'una estada d'una setmana a Texas per a donar unes conferències. Això serà la primera setmana del mes que ve.

No he rebut cap carta de la senyora o senyoreta de la Generalitat, de manera que no sé què volen (si volen alguna cosa). Ja ho diran. Conforme amb la senyoreta que demana el retrat quan passi per Barcelona.

Aquí ha fet molt de fred durant un temps --vint sota zero, de vegades--, però ara comença a millorar el temps.

Bé, espero notícies teves (i vostres) i que siguin bones. Records de la Priscilla i una forta abraçada del teu germa que no t'oblida,

Floy Man